

λος ἀνοίγεται, καὶ τὰ πλήθη ὄρμοιν νὰ εἰσέλθουν, εἰς τὴν φούργια μὲ πέρονυ σβάρνα καὶ μὲ σέρνουν μπρὸς τὴν μπόρτα.—Μωρὲ τίνος εἶνε τοῦτος ὁ γάδαρος; Τί γυρεύει ἔδω αὐτὸς ὁ γάδαρος;—Ἴδου κατάστασις ἑλληνικῆς πολιτείας. Γαδάροι μεταξὺ ἀνθρώπων. Ἐν τούτοις μὲ μπάζουν μέσα.—Αἱ, φωνάζει ὁ εἰσπράκτωρ, πιάστε τὸν γάδαρο νὰ πληρώσῃ τὸν δημόσιο φόρο.—Ἐχει μέρος στὴ παράστασι, λέγει τ' ἀφεντικό μου. Πίσω μου ἐγένετο τοῦ Κουτροῦλη τὸ πανηγύρι. Τρεῖς τέσσαρες χασάπιδες καὶ ποιμένες ὡδηγοῦσσαν ὀλόκληρον κοπάδι τράγων, κατεικιῶν καὶ προβάτων, μεγάλος δὲ καυγῆς ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ὑπαστυνόμου Ἀργυρίου.—Ποῦ τὰ πάτε, μωρὲ, τὰ τραχιὰ ὅδω πέρα μέσα σὲ τόσο κόσμο; Χασάπιδ, μωρὲ, ἐπήρατε τὸ θέατρο; ἔλεγεν οὗτος πρὸς τοὺς χασάπιδες, καὶ αὐτοὶ πρὸς αὐτόν: Μὴ φωνάζεις κύριο ὑπαστυνόμε, γιατὶ καὶ δηλωμένα εἶνε καὶ στὴ παράστασι θὰ κάμουν τὸ μέρος τῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνω εἰς τὸ ὅπισθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀπόλλινος—έκει εὐρίσκομουν—πάν νὰ μ' ἀνεβάσουν ἀπὸ τὴν πόρτα, ζεφεύγουν τὰ δύο ξύλινα καὶ ξεκαρφωμένα σκαλοπάτια της, γλυστρῶ, καὶ μένω ὁ μισός μέσα στὴν πόρτα καὶ ὁ μισὸς ἀπ' ἔξω κρεμασμένος.—Αἱ, αἱ, φωνάζουν, μιὰς γαϊδουροκεφαλὴς κάμμια δεκαριά μασκαρέμενοι, καὶ ἔγια-μόλι, ἔγια-λέσα, μ' ἀνεβάζουν. Φωναῖς, τρεχάματα. Οἱ ἕνας ἐφώναζε, τὴν περιεφλαίσια μου, ὁ ἄλλος τὴν χλαμύδα μου, ἡ γυναῖκες τὸν Σουρῆ νὰ τὰς πουδράρῃ καὶ χίλια δύο ἄλλα.

Φόρα, ἐφώναζε τὸ κοινὸ—Στᾶτερ, ἔνα κομμάτι ἀκόμη, ἔλεγεν ἔνας ἀπὸ τοὺς μασκαρέμενους ἀπὸ μιὰ τρυπίτσα τοῦ καταπετάσματος. Ἀρχίζει ἡ παράστασις καὶ ἀκούω ἔναν νὰ λέγῃ πρὸς ἔναν ἄλλον.—Κώστα, στάσου νὰ πῶ ἐγὼ τὸ μέρος σου γιὰ νὰ πάρῃς θάρρος ὡς βουβό πόρσωπο. Καὶ τὸ εἶπε.

Νά σου καὶ δ' ἄλις μὲ μιὰ χασάπικη μαχαίρα· μούλθε νὰ βάνω τὰ γκαρίσματα, ἀπὸ τὸν φόρο μου, ἄλλὰ ντράκηκα. Ἐπειτα ἔβαζε κάτι φωνάρες ἔκεινος, ποῦ περγούσσαν ταῖς δικαῖις μου. Φθάνουν οἱ χασάπηδες μὲ τὰ τραγιά:—Τὸ νοῦ σου, μπάρμπα-Γιώργη, νὰ μὴ μῆς ἀναληφθῇ κάνενά καὶ δὲν εἴναι ποῦ θὰ χάσωμε τὸ τραγί, ἄλλὰ θὰ πάη καὶ τὸ τομάρι μαζύ. Ἀρχίζει ἡ δευτέρα πρᾶξις καὶ ἐνῷ ἔξηκολούθει ἥκουσα τὸν ἔξης διάλογον μεταξὺ τῶν παριστανόντων — Τίγκα τὸ θέατρο. Τὴν ἔκαμε πάλι ὁ Βαρβέρης. — Τυχερὸς ἀνθρώπος! Καὶ δὲ Νικηφόρος:—Ἐτοι μυρχεται νὰ μὲ πιάσῃς ἀπὸ τὴν μέτη νὰ σκάσω. Βρέ, Σουρῆ, τούλεγα, βρέ μὴ δώσῃς σ' αὐτὸν τὸν Ἀραμπῆ, δός τὸν μου ἐμένα... . “Αει στὸ διάσολο... Δέξ ἔκει κόσμο! Αὐτὸ δὲν εἴνε θέατρο, εἴγε πληριμόνιο θεάτρου, εἴνε δὲ Νεῖλος ποταμὸς μὲ τὴν πλημύρα του. Ἀρπαζε σὺ, κύριε Βαρβέρη 2 1[2] χιλιάδες φραγκούλια, καὶ χαῦτε σὺ μύγιαις, Νικηφόρε. Φρφοῦς.

Τελειώνει τὸ δράμα καὶ εἰσέρχονται διάφοροι ἀνθρώποι εἰς τὴν σκηνήν. Ἀρχίζουν οἱ διάλογοι:— Πῶς πῶς τὸ δράμα;— Εμεινε εὐχαριστημένος ὁ κόσμος;— Ετοι κ' ἔτοι, δὲν πῆγε δσχημα. Οἱ Μεγέλαχος ἡτο ντίπ ψωφῆμι. Καὶ δὲ Αγαμέμνων τ' ἡτον πάλι ἔκεινα πούλεγε:—Ω ἤδον κὶ ἡ Μηρῆληνος χάριν τοῦ δοπούν ικάραμι τούμ μπλούμ τούτον.—Αμ' γυναῖκα; Οὐδὲν Λυσσώρ, ἔχεμφρων καὶ... πάκια πάκια πάκια. Δὲν ἔλεγε ἡ εὐλογημένη καὶ τὰ λοιπά. Ακουσα καὶ ἔναν ἄλλον νὰ λέγῃ, θτι, δὲ οδυσσαένς κεῖται ἐγκρεμεῖς εἰς τὴν σκηνήν τοῦ ἄλια.

Ἐν τούτοις, φίλοι, ὄφειλα νὰ ὀμολογήσω, δὲ τὸ δρά-

μα, ἐπαίχθη ὡς ἡτο δυνατὸν νὰ παιχθῇ, καὶ τὰ μικρὰ αὐτὰ λαθάκια τῆς γλώσσης εἶνε ἀνάξια καὶ λόγου. Πάξ σὲ μιὰ κυρία νὰ μιλήσῃς καὶ τὰ χάνεις, ὅχι ἐνώπιον δισχιλίων θεατῶν; Καλὰ πῆγε, καλὰ, καὶ μὴν ἀκοῦτε τὰ λόγια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Ἄρχεται δὲ Ἀραμπῆς. Οἱ Νικηφόρος φουρκισμένος μὲ καβαλλικεύει. Εσκέφθη καθ' ἔχατόν:— “Αν αὐτοὶ ποῦ εἶνε ἀνθρωποι: ἐντρέπονται νὰ βγοῦν ἐνώπιον τόσου κόσμου καὶ τὰ χάνουν, ἐγὼ πῶς θὰ βγῶ μ' αὐτὰ τὰ γαϊδουρινὰ μοῦτρα ποῦ ἔχω; Θυμώνω, μὲ πιάνει τὸ γαϊδουρινὸ πεῖσμα καὶ γονατίζω. Φούρκα δὲ Νικηφόρος.—Τραβεῖτε τὸν ἀπὸ τ' αὐτιά, ἀπὸ τὴν οὐρὰ, φωνάζει, καὶ ἔφθασε τὸ μέρος μου νὰ βγῶ. Εἰδαν καὶ ἔπαθαν νὰ μὲ σηκώσουν. Μόλις ξεπρόβαλαν τ' αὐτιά μου κι' ἀρχίζουν τὰ χειροκροτήματα. Τί νὰ σάς πῶ; Άπο τὴν χρό μου τὴν ἐπαθα Καὶ δὲ, τι ἔπαθα τὸ εἰδε δόλο τὸ κοινόν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐντρέπομαι ποῦ τὸ λέγω δημοσία. Μικρὰ συγκίνησις, κύριοι, νομίζετε, ὅτι μὲ ἔπιασε;

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως μὲ πήραν νὰ φύγωμε. Μεταξὺ τοῦ ἔξερχομένου πλήθους ἔχων τεντωμένα τ' αὐτιά μου ἥκουσα ποικίλους διαλόγους, εξ ὧν ίδου ὀλίγοι:

— Πῶς σοῦ φάνη ἡ παράστασις, Ἐλένη;— Όραιά. Εκεῖνα τ' ἀραπόπουλα είχον ἔνα γοῦστο. Καὶ τὰ τραγούδια δὲν πήγαν δσχημα.

— Άλλη πρὸς φίλον της:— Εκεῖνο τὸ ζαχαροκάλαμο καὶ κάτι ἄλλοιςτίχοι, δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου.

— Οὐ καὶ σὺ τόρα, τὸ ἔχεις ἡ κωμωδία. Μεταξὺ δύο Αλεξανδρίνων:—Δηλαδή, ἀν τὸ μάθη δὲ Αραμπῆς, δὲ τὸν κάμμιας κωμῳδία, δὲν θ' ἀρήσῃ ρουθουνί ζωντανὸ εύρωπαίου.

— Ναι, μὰ ἡ Αγγλία πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ; Αὐτὸ δὲν τὸ σκέπτεσαι;

Σύζυγος πρὸς σύζυγον, καθὼς συμπεραίνω:— Όραιά ήσαν ἔκεινα τὰ σαλβάρια τῶν φελαχεσῶν.

— Αμ' ἐσύ δὲ, σαλβάρι σώνει νὰ δης, καὶ εἶνε δλαδρατα.

Εἰς μονολογῶν καὶ φάλλων τὸν ὑμνον τοῦ Ἀραμπῆ.

Γιαλέλιμ, γιαλέλιμ, γιαλέλιμ “Αραμπη

Χιαχαβάχα” Αραμπη

Γιαλέλιμ, λέλιμ, λέλιμ, Γιαλέλιμ, λέλι, λέλι.

Λέλι, λέλι, λέλι, λέλι,

“Ετοι δὲ Αραμπῆς τὸ θέλει.

Διὰ τὸν ἀγράμματον γάδαρο

Παληγάνθρωπος.

Οἰκογένεια—Κοινωνία.

I

Οἱ γονεῖς κατὰ τὴν γνώμην τῶν, ἡ ἐπὶ τῷ προτροπῆ συγγενῶν καὶ φίλων, δύνανται ν' ἀποπιηθῶσι τὴν χειρά τῆς θυγατρός των, εἰς τὸν πῶτον ἐμφανισθέντα μνηστήρα, ὅταν δὲν εὑρίσκωσιν αὐτὸν τέλειον καθ' ὅλα, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸν δεύτερον, ἔκτος ἂν ἦν δρολογουμένως οὐτοὶς διαπέταγμα κατὰ τὸ λόγιον, διότι δύο μηκαλῶς δε-

δικαιολογημέναι ἀποτοιήσεις, συνειθίζουσι τοὺς λεπτολόγους αὐτούς γονεῖς νὰ προβῶσιν εἰς τρίτην, τετάρτην καὶ καθεξῆς, ἔως οὗ, παρερχομένης τῆς ἡλικίας τῆς κόρης, ἀπαντώσιν ἐξ ἀντιθέτου τὸ ἰδιον καὶ τότε, ἀλλ' ἀργὰ πλέον, ἐννοοῦσι τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀδικίαν, ἢν ἔκαμψαν εἰς τὸ μαρατινόνεν τέκνον.

"Οθεν πρέπει νὰ γείνουν οἱ γονεῖς πρακτικώτεροι καὶ κυρίως δὲν πρέπει νὰ παρίδωσι τὴν ἀντληθεῖσαν ἐν τῶν καθ' ἑκάστην συμβαίνοντων ἰδέαν, οἱ ἔχοντες πλέον τῆς μιᾶς θυγατέρας, διὰ νὰ μὴ ἀπαντήσωσι θετικῶς μὲ τὸν χρόνον, ἐκτὸς τῆς μὴ ἀποκαταστάσεως ἀνεκτιμήτων τέχνων, τὴν διαρκῆ πλήξιν καὶ τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν οἰκογενειακήν των τράπεζαν.

Αἱ νεάνιδες ἀφ' ἑτέρου, ἐκτὸς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔνει μυθιστορικαὶ καὶ δύσκολοι, διότι ἔρχεται στιγμὴ μεταμελείας, ὁφείλουν νὰ ἐννοήσωσιν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου των, διὰ νὰ ζήσωσιν εὐτυχεῖς καὶ κατὰ τὴν ὑπανθρώπειαν των, ὅτι ἔλληξαν δι' αὐτᾶς πλέον αἱ τέρψεις τῆς ἐλευθέρας ζωῆς, αἱ χώμαιραι καὶ αἱ φαντασιοπληξίαι καὶ ὅτι ἥρχισαν αἱ θελέειπειροι καὶ πολυκύμαντοι ἀσχολοῦσι τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἀπαντοῦντες οἰκονομίαν ὑπομονὴν καὶ σωφροσύνην.

Οἱ δὲ νέοι, οἱ σκεπτόμενοι δι' ἀποκατάστασιν πρέπει, ἵνα ζήσωσιν ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ἔποψιν εὐδαίμονες, νυμφεύσμενοι νὰ χωνεύσουν τὴν ἰδέαν, ὅτι προσθέτουν ἔνα ἔτι νιὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πενθεροῦ των καὶ οὐχὶ ἔνα ὄλιστὴν ἀγιογδύτην, ζητοῦντα διὰ προτίκα καὶ αὐτὴν τὴν πνοὴν τῶν γονέων τῆς κόρης.

II

Γράφω μετὰ πόνου ἀληθῶς, διότι παρατηρῶ ὅτι ἔνεκά τῆς δύσκολίας τῶν γάμων, προστεθέντος σήμερον καὶ τοῦ ἔτερου ὀλεθρίου κακοῦ, τοῦ ἀνοικονομήτου τῆς συντηρήσεως, πλείσταις ὅσαι οἰκογένειαι, εἶναι δύσθυμοι· Η μαλλιῶν ἀπασαὶ ἡ σύγχρονος κοινωνία ἔχει ἐν εἴδος πικρίας ἐν τῇ καρδίᾳ, χωρὶς γὰρ ἐννοητὴ κυρίως τὸ διατί καὶ οὐχὶ μόνον πολιτικῶς, ἀλλ' οὐτε ἡθικῶς εὐχαριστημένη εἶναι

"Ἀγγοοῦσα δ' ὡς εἴπομεν ποῦ νὰ τ' ἀποδώσῃ, ἐνῷ αὔτη ἡ ἴδια εἶναι ὁ αἴτιος τοῦ κακοῦ, ἐγένετο χρηματολάτρις καὶ ἀσχολεῖταις πῶς νὰ θησαυρίσῃ διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου, νομίζουσα τὸ χρῆμα καὶ μόνον τὸ χρῆμα ὡς μόνην θεραπείαν· ἐνῷ διὰ νὰ εὐτυχήσῃ κοινωνία, πασχουσα ὡς ἡ ἴδική μας, ἀληθῶς, διὰ νὰ γελάσουν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ καρδίας ἐξ εὐχαριστήσεως τὰ χείλη της καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἕօρτὴν καὶ τὴν χαρὰν ἀπὸ ψυχῆς, ἀντὶ νὰ ἔνει κατηφῆς καὶ στενοχωρημένη, ἀπαιτεῖται γὰρ καταστήση τὴν πραγματοποίησιν τοῦ γάμου εὔκολον, διὰ νὰ βλέπῃ ἔκαστος εἰς τὸν οἶκόν του, ἀντὶ ὑπερηλήκων παρθένων, γαμήρους παρ' αὐτὰς καὶ ν' ἀκούῃ ἐξερχόμενα ἀπὸ τριανταφυλλέντια χείλη τὰ ἀθῶα γέλοια καὶ τὰς χαρμούσινος φωνὰς μικρῶν ἔγγονῶν, ὅστε νὰ ὑπανοίγηται ἡ καρδία του ἐξ ἡδονῆς καὶ νὰ εὐφραίνηται ἡ ψυχή του.

"Ἐκτὸς τούτου νὰ καταστήσῃ εὐώνον τὴν προμήθειαν τοῦ βίου ἵνα μὴ ἀγωνισθῇ ἔνεκα τῆς ὑπερτιμήσεως ἀπάντων ἔκαστος καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ν' ἀνακράζῃ:

— Πῶς θὰ ζήσω; Λοιπὸν ἀς κλέψω, ἀς ἀρπάσω, ἀς καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης θυγάτρου τους καὶ ἀς σημειωθῶ ἔγω, ἀντὶ ὑποδειχθέντος μιοῦ ἢ ἀδελφοῦ, ἐκτελεστῆς τῆς μυστικῆς διαθήκης του, ἀς ζητήσω ὑπέρογκον προτίκα, ἀς πωληθῶ, ἀς ἐπιορκήσω, ἀς ἀδικήσω ὄπωσδή-

ποτε, διὰ νὰ θησαυρίσω. "Ω Γλυκόμε! σὺ εἶσαι ἡ ἀληθῆς θεότης.

"Οχι, συμπατριώτα, λανθάνεσαι. Δὲν εἶναι, ως φαντάζεσαι, δύσκολος καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀγγελομόρφων τέκνων σου καὶ αἱ προμήθειαι τοῦ βίου, ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσης ως ἡνόουν τοῦτο οἱ ἀνδρες τοῦ 1821, καθ' ἣν μακαρίαν ἐποχὴν καὶ γάμοι ἐγίνοντο, ἀμα τῇ ώρμοτητὶ τῶν νεανίδων, εὐκόλως καὶ τὰ μέρα τῆς συντηρήσεως εἶχον τότε ἀφθονα ἀπαντεῖς, καὶ ἐπολέμουν συγχρόνως κατὰ ισχυροῦ ἐχθροῦ, τὸν ὅποιον ἐγίκων, καὶ ἐπολιτεύοντο ως πατριώται, καὶ ἡσαν ὑπερήφανοι, ως ἀετοί, θηρεύοντες δόξαν ἀντὶ δεκάρας, ἐνῷ ἡμεῖς οἱ χρηματολάτραι είμεθα ταπεινοὶ ως σκώληκες, καὶ ἐδόξασαν τὴν πατρίδα, ἣν καὶ ἡλευθέρωσαν, ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσῃς, συμπατριώτα, λέγω, ως οἱ προπάτορές μας, ὅτι μόνη ἡ κοινωνία, ητίς γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν, ἀντὶ νὰ τὴν θεωρῇ ἀκατλόγιστον καὶ σκοριγασμένας ἰδέας, ητίς περιφρονεῖ τὴν διαφθοράν, ἀντὶ νὰ τὴν πιστεύῃ ως ἐξευγένισμόν καὶ ητίς θεωρεῖ τὸν δι' αἰσχροκερδείας πλουτούντων ως μολυσματικὴν νόσον, ζῆται εὐδαιμονοῦσα, ἔχει τὴν εὐκολίαν τῶν γάμων, εῦωνα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ ὅλα τ' ἀγαθά.

Φαλέξ.

ΟΙ ΜΗΔΕΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΑΥΣΤΡΙΑ

ΤΕΡΓΕΣΤΗ, 24 Ιουλίου.

Τὸ μέγιχ ώρολόγιον τοῦ Δημαρχείου ἀποτελοῦντος τὴν πρόσοψιν τῆς Μεγάλης Πλατείας, εἶχε σημάνει τὴν ἐννάτην τῆς νυκτὸς ώραν. Χιλιάδες λαοῦ συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐν λόγῳ πλατείαν. Ὁ ἀρχιδούξ Λουδοβίκος ἐθέστη τοῦ πλήθους ἀπὸ τοῦ Διοκητηρίου κειμένου παραπλεύρως αὐτῆς. Πρὸ μικροῦ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ κατέλιπε τὸν κυκλοτερῆ αὐτῆς χώρον, ὅστις πληρωθεὶς ἐν ἀκαρεὶ ὑπὸ τοῦ δλονέν συνερχομένου πλήθους, παρεῖχε τὴν εἰκόνα μυρμηκιῶν ταραττομένων ἐν τῇ ἐργασίᾳ των. Η νυκτερινὴ τελετὴ δὲν ἐληξεν ἔτι: τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν ἔμελλε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ σωματεῖον τῶν Βετεράρων, ὅπερ ἀνεμένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Τὸ σωματεῖον αὐτὸν εἶναι τὸ ἐθνικὸν, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἱταλοφρόνων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἀντεθνικὸν κόμμα. Η Τεργέστη τὴν προτεραίαν ἔνεκαινίασε τὴν ἔκθεσιν τῆς εἰς ἀνάμυνσιν τῆς πεντηκοσιετηρίδος αὐτῆς ὑπὸ τὴν Αὐστριακὴν ἐπικυριαρχίαν. Τὴν νύκτα ταύτην διὰ φωταψιῶν καὶ διαδηλώσεων ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσῃ τὴν πανήγυρίν της. Τὸ σωματεῖον τῶν Βετεράνων εἰς διπλῆν σειράν ἀνδρῶν κρατούντων φανόντων καὶ λαμπάδας ἀνημμένας ἔφανη διελαύνον τὴν ὁδὸν τοῦ Κόρσου. Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἐπροπορεύοντο καὶ εἴποντα τῆς μουσικῆς τοῦ σωματείου, στρατιωτικῷ βήματι. ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν αἱ ζητωκραυγαὶ ἐπνιγον τοὺς ἥχους τῶν μουσικῶν ὄργανων! Χιλιά καὶ διακόσια φωτα περιέκλειον ὅλον ἐκεῖνο τὸ συνωπτιζόμενον πλῆθος. Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ πάρα τὸ ξεγοδοχεῖον τοῦ Μέλαχος Ἀετοῦ, ἐκρηγνυται φοβερὰ βόμβα καὶ πίπτουσι νεκροὶ καὶ θανατούμως πληγέντες πολλοῖ, ἐν ὃ τὸ πλῆθος ἀγεύδον τὸ κατάρχας